

第九章

杨柳¹

丰子恺

因为我的画中多杨柳，就有人说我喜欢杨柳；因为有人说我喜欢杨柳，我似觉自己真与杨柳有缘。但我也曾问心，为什么喜欢杨柳？到底与杨柳有什么深缘？其答案了不可得。原来这完全是偶然的：昔年我住在白马湖上，看见人们在湖边种柳，我向他们讨了一小株。种在寓屋的墙角里。因此给这屋取名为“小杨柳屋”，因此常取见惯的杨柳为画材，因此就有人说我喜欢杨柳，因此我自己似觉与杨柳有缘，假如当时人们在湖边种荆棘，也许我会给屋取名为“小荆棘屋”，而专画荆棘，成为与荆棘有缘，亦未可知。天下事往往如此。

但假如我存心要和杨柳结缘，就不说上面的话，而可以附会种种的理由上去。或者说我爱它的鹅黄嫩绿，或者说我爱它的如醉如舞，或者说我爱它像小蛮的腰，或者说我爱它是陶渊明的宅边所种，或者还可引援“客舍青青”的诗，“树犹如此”的话，以及“王恭之貌”、“张绪之神”等种种古典来，作为自己爱柳的理由。即使要找三百个冠冕堂皇、高雅深刻的理由，也是很容易的。天下事又往往如此。

也许我曾经对人说过“我爱杨柳”的话。但这话也是随缘的。仿佛我偶然买一双黑袜穿在脚上，逢人问我“为什么穿黑袜”时，就对他说“我喜欢穿黑袜”一样。实际，我向来对于花木无所爱好；即有之，亦无所

¹ 杨牧编《中国近代散文选》，台北：洪范书店有限公司1982，页179-182。

执着。这是因为我生长穷乡，只见桑麻、禾黍、烟片、棉花、小麦、大豆，不会亲近过万花如绣的园林。只在几本旧书里看见过“紫薇”、“红杏”、“芍药”、“牡丹”等美丽的名称，但难得亲近这等名称的所有者。并非完全没有见过，只因见时它们往往使我失望，不相信这便是曾对紫薇郎的紫薇花，曾使尚书出名的红杏，曾傍美人醉卧的芍药，或者象征富贵的牡丹。我觉得它们也只是植物中的几种，不过少见而名贵些，实在也没有什么特别可爱的地方，似乎不配在诗词中那样地受人称赞，更不配在花木中占据那样高贵的地位。因此我似觉诗词中所赞叹的名花是另外一种，不是我现在所看见的这种植物。我也曾偶游富丽的花园，但终于不曾见过十足地配称“万花如绣”的景象。

假如我现在要赞美一种植物，我仍是要赞美杨柳。但这与前缘无关，只是我这几天的所感，一时兴到，随便谈谈，也不会像信仰宗教或崇拜主义地毕生皈依它。为的是昨日天气佳，埋头写作到傍晚，不免走到西湖边的长椅子里去坐了一会。看见湖岸的杨柳树上，好象挂着几万串嫩绿的珠子，在温暖的春风中飘来飘去，飘出许多弯度微微的S线来，觉得这一种植物实在美丽可爱，非赞它一下不可。

听人说，这种植物是最贱的。剪一根枝条来插在地上，它也会活起来，后来变成一株大杨柳树。它不需要高贵的肥料或工深的壅培，只要有阳光、泥土和水，便会生活，而且生得非常强健而美丽。牡丹花要吃猪肚肠，葡萄藤要吃肉汤，许多花木要吃豆饼；但杨柳树不要人家的东西，因此人们说它是“贱”的。大概“贵”是要吃的意思。越要吃得多越要吃得好，就是越“贵”

”。吃得很多很多好而没有用处，只供观赏的，似乎更贵。例如牡丹比葡萄贵，是为了牡丹吃了猪肚肠只供观赏，而葡萄吃了肉汤有结果的缘故。杨柳不要吃人的东西，且有木材供人用，因此被人看作“贱”的。

我赞杨柳美丽，但其美与牡丹不同，与别的一切花木都不同。杨柳的主要的美点，是其下垂。花木大都是向上发展的，红杏能长到“出墙”，古木能长到“参天”。向上原是对的，但我往往看见枝叶果蒸蒸日上，似乎忘记了下面的根，觉得其样子可恶；你们是靠它养活的，怎么只管高据在上面，绝不理睬它呢？你们的生命建设在它上面，怎么只管贪图自己的光荣，而绝不回顾处在泥土中的根本呢？花木大都如此。甚至下面的根已经被斫，而上面的花叶还是欣欣向荣，在那里作最后一刻的威福，真是可恶而又可怜！杨柳没有这般可恶可怜的样子：它不是不会向上生长。它长得很快，而且很高；但是越长得高，越垂得低。千万条陌头细柳，条条不忘记根本，常常俯首顾着下面，时时藉了春风之力，向处在泥土中的根本拜舞。或者和它亲吻。好象一群活泼的孩子环绕着他们的慈母而游戏，但时时依傍到慈母的身边去，或者扑进慈母的怀里去，使人看了觉得非常可爱。杨柳树也有高出墙头的，但我不嫌它高，为了它高而能下，为了它高而不忘本。

自古以来，诗文常以杨柳为春的一种主要题材。写春景曰“万树垂杨”，写春色曰“陌头杨柳”，或竟称春天为“柳条春”。我以为这并非仅为杨柳当春抽条的缘故，实因其树有一种特殊的姿态，与和平美丽的春光十分调和的缘故。这种姿态的特点便是“下垂”。不然，当春发芽的树木不知凡几，何以专让柳条作春的主

人呢？只为别的树木都凭仗了东君的势力而拼命向上，一味好高，忘记了自己的根本，其贪婪之相不合于春的精神。最能象征春的神意的，只有垂杨。

这是我昨天看了西湖边上的杨柳而一时兴起的感想。但我所赞美的不仅是西湖上的杨柳。在这几天的春光之下，乡村处处的杨柳都有这般可赞美的姿态。西湖似乎太高贵了，反而不适于栽植这种“贱”的垂杨呢。

作者：丰子恺

题解：

杨柳被称为最“贱”的树而作者则不以为然，在春光之下感觉到西湖的杨柳的姿态很直得赞美。它的美很不同于高贵的花如紫薇、红杏、芍药、牡丹而它具有主要的美点就是树枝往下垂，有着高而不忘本的特点。因此杨柳是最能象征春的神意的。

生词解释：

有缘	yǒuyuán	有缘分
偶然	ǒurán	事理上不一定要发生而发生的
昔年	xīnián	往年
荆棘	jīngjí	山野丛生的带刺小灌木
引援	yǐnyuán	即援引，在文中引用他人诗文。
皈依	guīyī	虔诚地信奉佛教和参加其他宗教组织
壅培	yōngpéi	把土或肥料培在植物根上
下垂	xiàchuí	向下垂挂
俯首	fúshǒu	低下头

环绕	huánráo	围绕
建设	jiànshè	创立新事业或增加新设施
不理睬	bùlǐcǎi	对别人的言语和行动不表态不 示意见
调和	tiáohé	配合得适当
凭仗	píngzhàng	依仗
贪婪	tānlán	贪得无厌；不知满足

课文分析：

内容提要

作者将植物的美来代表人及做人的道理。虽然杨柳是最“贱”而最容易生长的植物，它不用什么肥料，只将树枝插在泥土上，它就很快的变成大树，杨柳的生长方向与其他树不同。它长得越高就垂到越低，作者将其特点来比喻做人的道理，应该学杨柳的姿态，不要忘本不要贪婪。

文章分段

- 第一段 作者喜欢杨柳的原因。
- 第二段 杨柳与其他贵树相比。
- 第三段 赞美杨柳。
- 第四段 杨柳美观的特点。

词语例解：

1. 天下事往往如此

“往往”是副词，表示某种情况经常出现。是对目前为止。出现的情况的总结，有一定的规律性，不能用于将来的事情；用“往往”的句子要指明与动作有关的情况、条件或结果。

例如：

1.1 由于起得晚，他往往不吃早饭就去上学。

1.2 一到假日，我们往往到海边去玩。

2. 非赞它一不可。

“非……不……”，表示一定要这样。“非”后多为动词语，也可用小句或指人的名词。后一部分常用“不可、不行、不成”。

例如：

2.1 要说服张老头，非小李不行。

2.2 要是再迟到，非批评他不可。

练习：

1. 问答题

1.1 杨柳是怎么样的植物，它有何作用？

1.2 为什么杨柳被称为最低贱的树？

1.3 在文章里什么是贵树什么是贱树；贵和贱树有什么不同？

1.4 为什么作者喜欢杨柳，他怎样比喻人和杨柳的生长？

1.5 为什么作者赞美杨柳？

1.6 你看见过杨柳吗？你看到了杨柳下垂的姿态中有什么感觉？

2. 这篇文章有很多“四字格”，请找出十句后加以解释。

3. 文章中作者采用了很多“缘”字，如“有缘”。请找出后加以解释并造句。

4. 文章中提到“花”的名称，请全写出来并加上你所知道的花名。（不少于20个名称）

5. 你喜欢种树吗? 种树有什么用处? 如果你要种一棵称选种什么树? 为什么?

6. 用以下的词语来造句。

常取见惯 =

往往如此 =

非……不可 =

绝不理睬它 =

不… 仅 =

7. 请写出下列词的反义词。

喜欢 𠄎

偶然 𠄎

深刻 𠄎

美丽 𠄎

失望 𠄎

高贵 𠄎

赞扬 𠄎

可爱 𠄎

贪婪 𠄎

8. 将以下的散文释成泰文。

月朦胧，鸟朦胧，帘卷海棠红²

朱自清

这是一张尺多宽的小小横幅，马孟容君画的。上方的左角，斜着一卷绿色的帘子，稀疏而长；当纸的直处

² 杨牧编《中国近代散文选》，台北：洪范书店有限公司，1982。页156-157。

三分之一，横处三分之二，帘子中央，着一黄色的，茶壶嘴似的儿——就是所谓软金钩麼？“钩弯”垂着双穗，石青色；丝缕微乱，若小曳于轻风中，纸右一圆月，淡淡的青光遍满纸上！月的纯净，柔软与和平，如一张睡美人的脸。从帘的上端向右斜伸而下，是一枝交缠的海棠花，花叶扶疏，上下错落着，共有五丛；或散或密，都玲珑有致。叶嫩绿色，仿佛掬得出水似的；在月光中掩映着，微微有浅深之别。花正盛开，红艳欲流；黄色的雄蕊历历的，闪闪的。衫托在丛绿之间，格外觉着娇烧了。枝软斜而腾挪，如少女的一只臂膊。枝上歇着一对黑色的八哥，背着月光向着帘里。一支歇得高些，小小的眼儿半睁半闭的，似乎在入梦之前，还有所留恋似的。那低些的一只别过脸来对着这一只，已缩着颈儿睡了，帘下是空空的，不着一痕迹。

试想在圆月朦胧之夜，海棠是这样的妩媚而嫣润枝头的好鸟为什么却双栖而各梦呢？在这夜深人静的当儿，那高踞着的一只八哥儿，又为何尽撑着眼皮儿不肯睡去呢？他到底等什么来着？舍不得那淡淡的月儿麼？舍不得那疏疏的帘儿麼？不，不，不，您得到帘下去找，您得向帘中去找——您该找着那卷帘人了？他的情韵风怀，原是这样的哟！朦胧的岂独月呢！岂独鸟呢？但是，咫尺天涯，教我如何耐得？我拼着千呼万唤！你能够出来麼？

这页画布局那样经济，设色那样柔活，故精彩足以动人。虽是区区尺幅的，而情韵之厚，已足沦肌浃髓而有餘。我看了这画，瞿然而惊！留恋之怀，不能自己。故将所感受的印象细细写出，以志这一段因缘。但我于中

西的画都是门外汉，所说的话不免为内行所笑。——那也只好由他了。

บทแปล
บทที่ 9
ต้นหยางหลิว
เฟิงจือซ่าย

เนื่องจากในภาพวาดของฉันทักจะมีต้นหยางหลิว (คนไทยเรียกต้นหลิว) จึงมีคนพูดว่าฉันทักชอบต้นหยางหลิว เนื่องจากมีคนบอกว่าฉันทักชอบต้นหยางหลิว ฉันทักจึงดูเหมือนว่าตนเองมีความผูกพันกับต้นหยางหลิวจริง ๆ แต่ฉันทักก็เคยถามใจตัวเองว่า เหตุใดจึงชอบต้นหยางหลิว มีความผูกพันกับต้นหยางหลิวลึกซึ้งจริงหรือไม่ คำตอบนั้นเป็นสิ่งที่คาดไม่ถึงเลยทีเดียวที่แท้เรื่องนี้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นมาโดยบังเอิญแท้ ๆ ปีก่อนโน้นฉันทักตั้งบ้านเรือนอยู่แถบทะเลสาบไปเฝ้าหามู่มองเห็นผู้คนปลูกต้นหยางหลิวข้างทะเลสาบ ฉันทักจึงขอพวกเขามาต้นเล็ก ๆ หนึ่งต้น นำมาปลูกไว้ที่มุมกำแพงบ้านด้านหนึ่ง ดังนั้นจึงตั้งชื่อบ้านหลังนี้ว่า บ้านต้นหยางหลิวน้อย ด้วยเหตุดังกล่าวจึงมักจะนำต้นหยางหลิวเป็นข้อมูลในการวาดรูป และที่ด้วยเหตุดังกล่าวอีกเช่นกันที่ตัวฉันทักก็รู้สึกว่าจะมีความผูกพันกับต้นหยางหลิว สมมุติว่าในขณะนั้นผู้คนปลูกต้นจิงจี้ ที่ข้างทะเลสาบ ก็อาจเป็นไปได้ที่ฉันทักจะตั้งชื่อบ้านว่าบ้านต้นจิงจี้น้อย แล้วก็หันมาวาดต้นจิงจี้โดยเฉพาะ กลายเป็นว่าฉันทักมีความผูกพันกับต้นจิงจี้ ใครจะไปรู้ได้เรื่องได้ฟ้ามักจะเป็นอย่างนี้เสมอ

แต่ว่าสมมุติว่าฉันทักตั้งใจจะผูกพันแนบแน่นกับต้นหยางหลิว ก็จะไม่กล่าวในสิ่งที่กล่าวข้างต้น ทั้งยังอาจเพิ่มเติมด้วยเหตุผลต่าง ๆ ลงไปอีก หรืออาจจะบอกว่า ฉันทักก็เสียดายของใบอ่อนของมัน หรืออาจจะบอกว่าฉันทักก็รักใบหลิวที่อ่อนไหวไปมาเหมือนสาวเรียงระบำหรืออาจจะกล่าวว่าฉันทักรักเอวเล็ก ๆ ของต้นหยางหลิว หรืออาจจะกล่าวว่าฉันทักรักต้นหยางหลิวเพราะเป็นต้นไม้ที่ก็วิเอกเถาเถียนหมิงปลูกไว้ข้างบน หรือ อาจจะกล่าวว่า ต้นหยางหลิวเป็นแรงบันดาลใจให้คิดถึงบทกลอนของ "เค่อเซ่อซิงซิง" มีกล่าวไว้ว่า "ซูอิ๋วหยูฉือ" รวมทั้งเรื่องราวที่เล่าขานกันเกี่ยวกับ "เรื่องหวางกงจือเม่า" "จางซวีจือเติน" เป็นต้น แล้วทำให้เกิดเป็นเหตุผลที่อยากปลูกต้นหยางหลิว แม้ว่าจะหาเหตุผลที่ดีเลิศอีก 300 ประการ ก็เป็นการกระทำที่ง่ายมาก เรื่องได้ฟ้าก็มักจะเป็นอย่างนี้เสมอ

หรือฉันทักอาจจะเคยบอกคนอื่น ๆ ว่า ฉันทักรักต้นหยางหลิว แต่คำพูดนี้ก็พูดไปตามดวงชะตานั้นเอง เหมือนกับที่ฉันทักบังเอิญซื้อถุงเท้าดำใส่ไว้ที่เท้า เมื่อพบคนแล้วตามฉันทักว่า เหตุใดจึงใส่ถุงเท้าดำ ฉันทักก็จะตอบแบบเดียวกันว่า "ฉันทักชอบถุงเท้าสีดำ" สวามจริงแล้ว ตั้งแต่ไหนแต่ไรมาฉันทักไม่ได้ชอบต้นไม้ ดอกไม้เท่าใดนักหรอก แม้ว่าจะมีบ้างก็ไม่มีอะไรจะ

ต้องนำมาเขียนถึง ทั้งนี้ก็เนื่องจากฉันเกิดในหมู่บ้านจน ๆ เคยเห็นแต่ ต้นหม่อน ต้นปอ ต้นข้าว ต้นข้าวโพด ต้นฝิ่น ต้นนุ่น ข้าวสาลี ต้นถั่วเหลืองไม่เคยได้เข้าใกล้สวนต้นไม้ที่เต็มไปด้วยดอกไม้มากมายชนิดเหมือนนำมาปักร้อยไว้ ที่ได้เห็นบ้างก็อยู่ในหนังสือเก่า ๆ บางเล่ม ดังเช่นดอกจืดเหวย หงซิ่ง สั่วหยั่ว โหม่วตาน เป็นต้น แต่ก็ยากที่จะปลูกต้นไม้ชื่อไพเราะเหล่านี้ ที่กล่าวมานี้มิได้หมายความว่าไม่เคยได้เห็นต้นไม้เหล่านี้มาก่อนเลย เพียงแต่ว่าเมื่อเห็นแล้ว ดอกไม้เหล่านั้นมักจะทำให้ฉันผิดหวัง ไม่เชื่อว่าดอกจืดเหวย คือดอกไม้ที่จืดเหวยกลางชอบ ดอกหงซิ่งที่ทำให้ท่านเลขากลายเป็นผู้มีชื่อเสียง ดอกสั่วหยั่วที่เคยอยู่ข้างกายสาวงามที่ดื่มด่ำกับความงามของดอกไม้ หรือว่าดอกโหม่วตานที่เป็นสัญลักษณ์แห่งความมั่นคง สูงศักดิ์ ฉันรู้สึกว่าคุณดอกไม้เหล่านี้ก็เหมือนต้นไม้ชนิดอื่น ๆ เพียงแต่ว่าพบเห็นน้อยจึงทำให้มีค่ามาก ความจริงแล้วไม่มีสิ่งใดที่ดูน่าภิรมย์เป็นพิเศษ ดูราวกับว่าไม่เหมาะสมกับที่กวีทั้งหลายกล่าวชมในโคลง กลอนเลย ยิ่งไม่เหมาะสมที่จะมีฐานะสูงส่งกว่าดอกไม้ชนิดอื่น ๆ ดังนั้นฉันจึงรู้สึกว่าดอกไม้ที่มีค่ามากที่สุดที่กล่าวชมในโคลงกลอนนั้นเป็นดอกไม้อีกชนิดหนึ่ง มีชื่อต้นไม้ดอกไม้ที่ฉันได้เห็นมา ฉันก็เคยไปเที่ยวสวนดอกไม้โดยบังเอิญ แต่สุดท้ายก็ไม่ได้พบทิวทัศน์ที่เหมาะสมอย่างแท้จริงกับคำที่กล่าวว่า "มีดอกไม้มากมายชนิดราวกับนำมาปักร้อยไว้"

สมมุติว่าบัดนี้ฉันอยากจะชมต้นไม้ชนิดหนึ่ง ฉันก็ยังคงต้องการที่จะกล่าวชมต้นหย่างหลิวแต่ที่กล่าวมานี้มิได้เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์กันแต่เก่าก่อนอย่างเด็ดขาด มันเป็นเพียงความรู้สึกของฉันในช่วงหลายวันมานี้เท่านั้น เกิดความรู้สึกอยากจะพูดถึงโดยกระทันหัน ก็จะขอพูดแบบสบาย ๆ ไม่เหมือนกับพวกที่เชื่อถือในศาสนา หรือพวกที่ถือลัทธิบูชากราบไหว้วางมีความต้องการที่จะพึงบารมีในความเชื่อนั้น เป็นเพราะเมื่อวานนี้อากาศดี จึงก้มหน้าก้มตาเขียนความเรียงจนเย็น ลงเดินไปนั่งเล่นสักครู่นี้มายาวข้างทะเลสาบ มองเห็นต้นหย่างหลิวที่ข้างทะเลสาบ ราวกับสายไข่มุกสีเขียวหลายหมื่นสายปลิวไสวไปตามแรงลมในฤดูใบไม้ผลิ แรงปลิวนั้นทำให้ใบเกิดงอเป็นรูป S จึงทำให้รู้สึกว่าต้นไม้ชนิดนี้สวยน่ารักจริง ๆ อดที่จะเขียนชมไม่ได้

ฉันได้ยินคนกล่าวว่า ต้นไม้ชนิดนี้มีค่าต่ำมาก ลองตัดกิ่งมา 1 กิ่ง แล้วปักลงบนดิน มันก็จะเจริญงอกงามได้ แล้วต่อมากลายเป็นต้นหย่างหลิวต้นใหญ่ มันไม่ต้องการปุ๋ยที่มีราคา หรือวิธีการเพาะปลูกที่ต้องอาศัยเทคนิคมากนัก ขอแต่เพียงให้มีแสงพระอาทิตย์ มีดิน มีน้ำ ก็เจริญงอกงามได้ ทั้งยังเติบโตขึ้นอย่างแข็งแรงและสวยงาม ดอกโหม่วตานต้องการกินกระเพาะหมู ไล่หมู เครื่องจืดต้องการกินน้ำขุ่นเมื่อ ดอกไม้ชนิดอื่น ๆ หลายชนิดต้องการกินขนมถั่ว แต่ต้นหย่างหลิวไม่กินของคนอื่น ด้วยเหตุนี้ใคร ๆ จึงว่ามันเป็นต้นไม้ที่ไม่มีค่า อาจจะเป็นเพราะว่าเป็นต้นไม้ไม่มีค่า เพราะความหมายที่ต้องการกินนั่นเอง ยิ่งกินมากเท่าใด ยิ่งกินของมีค่ามากเท่าใด นั่นก็คือยิ่งมีค่ามากเท่านั้นนั่นเอง กินของดีดีมาก ๆ แต่ไม่มีประโยชน์

เป็นเพียงของชมเล่นเท่านั้น ก็ดูราวกับว่ายังมีค่ามากขึ้น ตัวอย่างเช่นดอกโหม่วตานมีค่ากว่า
องุ่น ก็เป็นเพราะว่าดอกโหม่วตานกินกระเพาะหมูและไส้หมูและเป็นดอกไม้สำหรับชมเล่น
แต่องุ่นต้องกินซूपเนื้อแล้วจึงทำให้เกิดเป็นผลองุ่น ต้นหยางหลิวไม่กินของของใครทั้งยังมีใบ
ไว้ให้คนได้ใช้ประโยชน์ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้คนเห็นว่าไม่มีค่า

ฉันชื่นชมความสวยงามของต้นหยางหลิว แต่ความสวยที่ว่ามันไม่เหมือนกับดอกโหม่ว
ตาน ทั้งยังแตกต่างจากต้นไม้ ดอกไม้ชนิดอื่นด้วย ความสวยงามที่สำคัญของต้นหยางหลิว
คือความโค้งลงสู่เบื้องต่ำซึ่งต้นดอกไม้อื่น ๆ มักจะชี้ขึ้น ดอกหงซึ่งสามารถเจริญงอกงามจน
ออกมามากกว่าแพง ต้นไม้โบราณสามารถเจริญงอกงามเสียบฟ้า การชี้ขึ้นของใบไม้ความจริง
เป็นสิ่งดี แต่ฉันมักจะมองเห็นต้นไม้ใบ ดอกผล มักจะสูงขึ้นทุกวัน ๆ ดูราวกับว่ามันลืมหายกที่
งอกอยู่เบื้องล่าง รู้สึกว่าลักษณะนั้นเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ พวกเจ้าก็อาศัยรากนั่นเองจึง
สามารถเจริญงอกงามได้ เหตุใดจึงห่วงแต่เพียงจะก้าวไปข้างหน้า แล้วไม่สนใจรากที่เบื้อง
ล่างนั้นเลยหรือ ชีวิตของพวกเขาทำก้อตัวขึ้นบนตัวของราก เหตุใดจึงสนใจแต่เกียรติของตน
เองเท่านั้น แล้วไม่หันมาเอาใจใส่รากที่ฝังอยู่นั้นเลยหรือ ต้นไม้ ดอกไม้ส่วนมากจะเป็นเช่นนี้
มีหน้าซำเมื่อรากที่อยู่ข้างล่างถูกโค่นไป ดอกใบที่อยู่ข้างบนยังชูช่อไสว เพื่ออวดความมีโชค
ลาภในวินาทีสุดท้าย มันน่ารังเกียจและน่าสมเพชอะไรอย่างนี้ ต้นหยางหลิวไม่มีสิ่งนำ
เวหนาดังกล่าวเลย นอกจากจะไม่ใช่เจริญในทางชี้ขึ้นแล้ว แม้มันจะเจริญรวดเร็วเหลือเกิน
ทั้งยังเจริญได้สูงมาก แต่อย่างยิ่งเจริญสูงขึ้นเท่าใด มันก็ยังจะโน้มตัวต่ำลงมากเท่านั้น ใบหลิวที่
เล็กละเอียดเป็นพยับเป็นหมื่นใบ แต่ละใบไม่เคยลืมหายกเง้าของตนเลย มักจะก้มลงเอาใจใส่
เบื้องล่างหลายครั้งมักจะยืมแรงพัดของลมในฤดูใบไม้ผลิ แล้วหยอกล้อกับรากที่ฝังอยู่ในดิน
หรือไม้ที่จับกับรากบ้าง ดูราวกับว่าเป็นกลุ่มเด็ก ๆ รุมล้อมและเข้าเฝ้ากับมารดาผู้เปี่ยมไป
ด้วยความเมตตาปราณี และมักจะแอบฟังข้าง ๆ มารดา หรือไม้ก็ไผ่เข้าสู่อ้อมอกแม่ ทำให้
คนเห็นแล้วรู้สึกน่ารักมาก ต้นหยางหลิวก็มีสูงกว่ากำแพงเช่นกัน แต่ฉันไม่ได้คิดว่ามันสูง เนื่อง
จากมันสูงแต่สามารถลดตัวลงต่ำได้และไม่ลืมหายกเง้าของตนเอง

ตั้งแต่โบราณเป็นต้นมา ในบทกวีนิพนธ์แบบ ซือ มักจะนำเอาต้นหยางหลิว มาเป็น
หัวข้อที่สำคัญข้อหนึ่งในฤดูใบไม้ผลิ เมื่อเขียนทิวทัศน์ในฤดูใบไม้ผลิก็จะกล่าวคำว่า “มีต้น
หลิวหมื่นต้น” เมื่อจะเขียนถึงบรรยากาศในฤดูใบไม้ผลิก็จะกล่าวคำว่า “ต้นหยางหลิวลู่ลม”
หรือแม้แต่จะเรียกฤดูใบไม้ผลิว่า “ใบหลิวแห่งฤดูใบไม้ผลิ” ฉันมีความเห็นว่าสิ่งที่กล่าวมานี้
มิได้เป็นสาเหตุที่ทำให้ต้นหยางหลิวกลายเป็นสิ่งที่ต้องกล่าวขานถึงเลย เมื่อถึงฤดูใบไม้ผลิ ที่
แท้ก็เป็นเพราะว่าต้นไม้นี้มีรูปแบบพิเศษที่เข้ากันได้อย่างกลมกลืนกับบรรยากาศที่สงบ
เงียบของฤดูใบไม้ผลิ ลักษณะพิเศษของรูปแบบนี้ก็คือการห้อยลงต่ำ ไม่เช่นนั้น ต้นไม้ที่เริ่ม
แตกหน่อในฤดูใบไม้มีอยู่อย่างมากมาย เหตุใดจึงต้องให้ต้นหยางหลิวเป็นผู้มีบทบาทสำคัญ

ในฤดูใบไม้ผลิแล้ว เพียงแต่เป็นเพราะต้นไม้ชนิดอื่น ๆ ต่างได้รับพลังจากเทพแห่งทิศตะวันออกแล้ว เจริญงอกงามไปในทางขึ้น แม้ว่าจะรู้สึกที่สูงมาก สิมรากเง่าของตนเอง ลักษณะที่โลกนั้นไม่เหมาะสมกับบรรยากาศในฤดูใบไม้ผลิเลย สิ่งที่สามารถเป็นสัญลักษณ์แห่งความเป็นฤดูใบไม้ผลินั้นก็มีเพียงต้นยางหลิวเท่านั้น

นี่คือต้นยางหลิวที่ฉันพบที่ริมทะเลสาบซีหู เมื่อวานนี้แล้วเกิดความนึกคิดในปัจจุบัน แต่ฉันชื่นชมมันไม่เพียงเฉพาะแต่ต้นยางหลิวที่ทะเลสาบซีหูเท่านั้น ภายใต้บรรยากาศแห่งฤดูใบไม้ผลิในหลายวันมานี้ ในหมู่บ้านทุกแห่งก็จะมีต้นยางหลิวที่มีรูปแบบที่น่าชม ต้นยางหลิวที่ทะเลสาบซีหูดูจะสูงส่งไปบ้าง กลับดูไม่เหมาะที่ฉันจะปลูกต้นยางหลิวที่ไม่มีค่านี้เลย

